

Číslo 2. - možná i poslední

16. ledna 2014

Milé dámy, vážení pánové, vážené dámy, milí pánové, přátelé, přítelkyně a jiní podobní!

To, že Vám přichází náš občasník tak krátce za sebou, není známkou toho, že bych v novokoštěcím dobřemetoucím nadšení hodlal na Vás chrlit deník, ale toho, že pokračují jisté změny, o nichž byste měli být informováni, aby vše fungovalo dle mých veřejnotajných záměrů.

Takže nejdříve **novinky** (stařinky následují):

1) Překopání Vetešnictví už je prakticky ukončeno, což nevylučuje, že nějaká zapomenutá chyba způsobuje, že Vám něco nefunguje dle očekávání – v tom případě se ozvěte.

2) Věci rázu méně životního a neaktuálního, nicméně pro leckoho mající historickou hodnotu jsem přesunul do sklepního DEPOZITÁŘE, jmenovitě tedy odkazy na starší informačníky a občasníky, jejich vycházení jsem zastavil, neb jsem je nahradil něčím jiným, ale ony nicméně mají jistou dokumentární hodnotu, ze které někteří návštěvníci mých stránek čerpají. Takže co nenajdete ve Vetešnictví - najdete ve vetešnickém depozitáři. Odsunul jsem tam i naši (tedy mé manželky a moji) Sbíрку příkladů z chemie, která došla jisté proslulosti a k níž mají kantoři s ní seznámení přístup i z jiných stránek. Dokud jsem učil, tak tam čerpali rozumy i moji žáci, ale to už je pravěk...

3) Houfec našich literátů a písmáků se rozšířil. V rámci emancipace s mužem moje lepší polovička sepsala obsáhlé vzpomínky a v rodině tradované historiky, takže vznikla spolu s mnoha dochovanými dokumenty a s řadou fotografií další rodinná kronika v rozsahu kolem 200 stran. Z ní byly vybrány úryvky a máte možnost je číst v příslušné čítárně. Nepochybuji o tom, že je budete konfrontovat s podobně laděnými texty svými, a že v této konfrontaci naleznete inspiraci pro další vlastní pokračování. Mimořádné pozornosti publika doporučuji Svatební smlouvu z roku 1914 (sto let letos tomu), v níž je podrobně popsáno, který majetek se mladým manželům postupuje a jakým způsobem bude zajištěno živobytí pro výminkáře. - Možná z toho pochopíte proč dnešní systém sociálního pojištění nemůže dobře fungovat, protože je založen pouze na okrádání „těch druhých“ (tj. dětí těch zoufalců, co je mají, a daňových poplatníků) těmi, kdo práce schopné děti nemají, ale jsou protěžováni různými levičáky a příkrádajícími státními byrokraty, o politicích ani nemluvě.

Ted' *stařinky* (byť pro někoho stále novinky):

1) Paní Eva Dolejší uspěla v literární soutěži se svým vyprávěním na vyhlášené téma „Jak si náš dědeček babičku bral“ a umístila se na 3. místě. Mějme z toho radost spolu s ní! V záplavě brakových informací na téma, kde jakou ostudu udělala kdejaká hopsanda a fillena, jsou vyprávění tohoto typu závanem čerstvého vzduchu v zatuchlé česko-moravské kotlině. Inspirujte se jejím příkladem a pište, pište, pište!! K tomu si dovolím připojit níže následující úvahu.

2) Ztratil se **Medvěd Jura Š.** – Protože jeho ztracení trvá už dlouho, nezbyvá, než ho tímto vyzvat, aby se projevil nějakým zabručením známku života, neb jeho intelektuálně podmanivý humor produkovaný jeho extrémně zkratovaným mozkiem je zde postrádán. Zima je teplá, tak jistě neholduje zimnímu spánku....

Proč psát?

Na to už přišli někteří naši pozapomenutí předkové, písmáci. To pozapomenutí jde tak daleko, že už málokdo ví, kdo to byli písmáci. Písmáctví kvetlo u nás zhruba v 17-18. století. Písmáci byli primárně laičtí znalci Bible, kteří často přepisovali celé pasáže a současně v rodinných kronikách nebo v samostatných knihách popisovali události všedního dne, většinou rodinného, místního a regionálního významu. I když se písmáctví do značné míry váže na protestanty, ti nejvýznamnější (František Vavák) byli katolíci. Díky písmákům máme dnes poměrně dobře zmapované regionální dějiny a místní události – písmácké písemnosti sloužily často jako východisko pro vznik obecních kronik. Tradice písmáků sice bolševickému panstvu „nevoněla“, protože přece jenom záznamy dosti kolidovaly s oficiálními nepravdivými výklady historie. Přesto písmáctví přežilo a dodnes existují mimo proud oficiální a bulvární žvanivosti lidé, kteří v tichosti soukromí soustavně zapisují události rodinné, ale i počasí či ceny běžného zboží nebo nemovitostí.

Je ovšem dosti trapné, že ač si „všichni“ myslí, že jsou inteligentní a přiměřeně vzdělaní či gramotní, naprostá většina lidí vůbec nedokáže „hodit na papír“ své myšlenky, vzpomínky či přímo paměti (snad jen dívenky se svými deníčky tu a tam něco podstatného zachytí). A tak se různé rodinné vzpomínky, historky, brepty malých dětí, školní průšvihy, historky z pracovišť veselé i vážné chvíli náhodně přemílají ústně a posléze upadají ve věčné zapomenutí. S tímto věčným zapomenutím mizí ovšem také povědomí o minulých generacích, málokdo něco ví o svých pradědečcích a praprapra..babičkách, málokdo něco tuší o tom, jestli byl dědeček flamendr, šumař, měl rád holky nebo vdolky, jak ulovil babičku a jestli neměl nějakého toho levobočka. Snadno si pak necháme namluvit hloupé kecy například o „době temna“, a nějak nám nedochází, že v té době vznikaly všechny naše zvyky svatební, vánoční, velikonoční, masopustní, že se v té době konaly vesnické tancovačky, lidé se ženili, vdávali, že křtiny a pohřby byly významnými obecními událostmi, hrálo se divadlo, zpívalo na návsi, na poli i na kostelním kůru, a večer se tlachalo na lavičkách pod lipou. Že je to dávno - 100, 200, 300 nebo 400 let? No a co? I my budeme jednou 400 let starou historií. Máme být i s našimi předky historií zapomenutou? A mají naši potomci závidět svým šťastnějším kamarádům, že oni znají své kořeny. Víím, o čem mluvím – víím, jak zamávaly se svatebčany z „druhé strany“ rodinné kroniky, které jsme dali při svatbách našim synům.

Proto říkám, pište! Třeba to vaše děti neocení, možná až vnuci (a ještě k tomu ve stáří), ale své vděčné čtenáře to nakonec najde. Takže s chutí do toho, škoda každého ztraceného a zapomenutého dne. A kdo se chce na něco vymlouvat, tak ať své výmluvy „hodí na papír“. Pak u vidí, jak jsou...no...hloupé.

šéf-Vetešník Hony, cmuchalek@centrum.cz